

www.puendee.com

นวนิยายไทย

เล่ห์ร้าย รัก ในสายลมร้อน • บุษมล

ลงพิมพ์ในนิตยสารพลอยแฉกเพชร พ.ศ. ๒๕๕๗-๒๕๕๘

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : โดยสำนักพิมพ์เพื่อนดี, ตุลาคม ๒๕๕๘

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุค สมัครไทย

ราคา : ๒๕๕ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

บุษมล.

เล่ห์ร้าย รัก ในสายลมร้อน.-กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๘.
๔๓๘ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-569-8

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุदारัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชณัฏ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ ดันติมา แซ่ตั้ง

สมยงศ์ คงใจ สุหรรษา เสตรา

รจนา คงทน

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนาคาศีพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๐๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

‘เล่าห์ร้าย’ วลีนี้สะท้อนความสัมพันธ์ระหว่างแม่เลี้ยงกับลูกเลี้ยง ซึ่งมักถูกกล่าวขานถึงความเป็นไม่เบื่อบໍไม่เมากันมานาน เป็นความสัมพันธ์ที่ต้องอาศัยความเข้าใจกันเป็นอย่างมาก หากคนที่เข้ามาใหม่มีนิสัยดื้อมจะไม่เป็นปัญหา แต่ถ้าแม่เลี้ยงร้ายสุดกู่ แถมลูกเลี้ยงก็ไม่ยอมลงให้ เรื่องราวคงวุ่นวายไม่จบสิ้น

ปรากฏ เป็นซินเดอเรลล่ายุคใหม่ที่สวย เร็ด เซ็ด หยิ่ง ไม่มีคำว่ายอม ในพจนานุกรมของเธอ เพราะถือคติว่า ใครตีมาตีกลับ ใครมาร้ายต้องร้าย ยิ่งกว่า ขณะที่เรื่องร้ายๆ กำลังดำเนินไป เรื่องหัวใจกลับมาแรงแซงโค้ง เธอจะทำเช่นไรเมื่อเหตุผลและหัวใจสวนทางกัน

‘เล่าห์ ร้าย รัก ในสายลมร้อน’ อีกหนึ่งผลงานจากปลายปากกา นุสมล ซึ่งหยิบยืมวิถีของแม่เลี้ยงและลูกเลี้ยงมาเขียนได้อย่างถึงพริกถึงขิง จนได้เรื่องราวที่กลมกล่อม ทั้งสุข เศร้า เคล้าเสียงหัวเราะให้ผู้อ่านได้ติดตาม

เล่ห์ ร้าย รัก ในสายลมร้อน

นุสมล

“คุณพ่อ!”

ลูกสาวคนเดียวของนายเพิ่มพูนกรีดเสียงสูง เมื่อเขาบอกให้ทราบว่าจะพาภรรยาใหม่เข้ามาอยู่ร่วมบ้านวันสองวันนี้

คนเป็นพ่อเดาไม่ผิดว่าลูกสาวจะต้องแสดงท่าทีต่อต้าน เขาจึงใช้ความใจเย็นรับมือกับลูก ก็อย่างที่เขาวางใจ ความสงบสยบความเคลื่อนไหวได้ทุกรณี

“ปราง...ปรางเข้าใจพ่อนะลูก แมก้เสียไปแล้ว ปรางจะให้พ่อเป็นม่ายอยู่อย่างนี้หรือ พ่อยังหนุ่มแน่น ยังแข็งแรง ยังอยากจะมีผู้หญิงอยู่เคียงข้างสักคน ผู้หญิงที่จะมาดูแลพ่อแทนแม่ของลูก”

“คุณแม่เพิ่งจะเสียไม่ทันข้ามปี คุณพ่อก็มีเมียใหม่แล้ว ปรางไม่ยอม ปรางไม่ยอม”

ลูกสาวแสบเสียงลั่น ทำเอาแม่บ้านและคนรับใช้พากันมาอออยู่หน้าห้องรับแขกโอโถง เรื่องของนาย ใครบ้างไม่อยากจะรู้ ชื่นพลาตก็ตกกระสอ เขาจับกลุ่มเม้าท์กัน ตัวก็จะนั่งซื่อป้ออยู่คนเดียว ยอมได้ที่ไหน

“เหลวไหลนะ ปราง ลูกไม่ใช่เด็กๆ แล้ว มีเหตุผลบ้างสิ”

นายเพิ่มพูนทอดเสียงเนิบๆ ทว่าลูกสาวกลับปรอทแตก กรีดเสียงใส่ไม่ยั้ง

“เหตุผลของคุณพ่อก็คือปรางจะต้องยอมให้คุณพ่อเอาผู้หญิงที่ไหนก็ไม่รู้เข้ามาอยู่ในบ้าน มาเป็นเมีย มาเป็นคุณผู้หญิงคนใหม่ ทั้งๆ ที่คุณแม่เพิ่งจะเสีย คุณพ่อลืมนคุณแม่แล้ว แต่ปรางยังไม่ลืม แล้วปรางก็ไม่มีวันยอมรับผู้หญิงคนไหนให้เข้ามาแทนที่คุณแม่ด้วย”

นายเพิ่มพูนส่ายหน้าระอา ความที่เขาและปัทมา ภรรยาผู้ล่วงลับรักและตามใจลูกสาวคนเดียวอย่างมาก ทำนองว่าลูกอยากได้อะไร ยกเว้น

เดือนกับดาวแล้ว เขากับปัทมาก็ไม่เคยขัดใจลูกสักครั้ง ถึงวันนี้เมื่อเขาไม่ตามใจ ลูกจึงอาละวาดบ้านแทบแตก

เขาจึงตัดบทเสียว่า

“พ่อจะไม่ทะเลาะกับลูกนะ ปราง ถ้าลูกใช้แต่อารมณ์ ไม่มีเหตุผล เราก็คงคุยกันไม่รู้เรื่อง”

“คุณพ่อว่าปรางไม่มีเหตุผล คุณพ่อนั้นละไม่มีเหตุผล เหตุผลของคุณพ่อดีอย่างเดียว คุณพ่ออยากจะมีเมียใหม่”

“คุณปรางแรงส้อะ” ...สาวรับใช้ที่แอบฟังอยู่หน้าห้องพยักพเปิดให้กันอีกคนก็พูดตอบว่า “คุณปรางแรงสมาตั้งแต่เกิดแล้ว แก่ไม่รู้เรอะ”

ป้ารำพึงแม่บ้านเดินเข้ามาเขกศีรษะสาวรับใช้เบาๆ คนละที แล้วไล่ให้ไปทำงาน แต่สองสาวยังอึดออด แม่บ้านสูงวัยจึงชู้ตเงินเดือน ก็ให้รู้กันไปว่าตัวจะคุมลูกจ้างในบ้านไม่ได้ สองสาวได้ยินอย่างนั้นก็รีบเลี่ยงไปทางอื่น ขึ้นให้ป้ารำพึงตัดเงินเดือนครั้งละร้อยสองร้อย สิ้นเดือนมีหวังหน้าแห้ง ทั้งที่ก็รู้ว่าป้ารำพึงไม่ได้เอาเงินไปเข้าพกเข้าห่อ แต่เอาไปซื้อของทำบุญใส่บาตร โดยให้คนที่ถูกตัดเงินใส่บาตรด้วยตัวเอง แล้วรับปากกับพระสงฆ์องค์เจ้าว่าตัวจะเป็นคนดี

ป้ารำพึงเป็นคนเก๋คนแก่ แม้แต่คุณผู้หญิงที่ล่องลับยังวางใจให้แกดูแลเรื่องต่างๆในบ้าน ฉะนั้นใครแข็งข้อกับป้ารำพึง ก็ต้องไปหางานใหม่ แล้วงานสบายๆ บ้านหลังใหญ่ เงินเดือนดี มีนายเหลือแค่สองคน แกรมปีใหม่ วันสงกรานต์ยังลากลับบ้านได้ จะออกไปหางานอื่นก็โง่เต็มที

ป้ารำพึงจะหันหลังกลับไปอยู่แล้ว แต่ได้ยินเสียงคุณผู้ชายพูดเกรี้ยวๆ จึงชะงักฟังอยู่หน้าห้อง

“พ่อเป็นพ่อนะปราง พ่อจะมีเมียใหม่อีกก็คน มันก็เป็นเรื่องของพ่อ ลูกเป็นลูกรู้จักเคารพการตัดสินใจของพ่อบ้างสิ”

“แล้วคุณพ่อฟังปรางบ้างไหม คุณพ่อจะถามความเห็นของปรางสักคำ ไหมว่าปรางจะรู้สึกอย่างไร ที่คุณพ่อจะเอาผู้หญิงข้างถนนคนไหนก็ไม่รู้มาเป็นเมีย”

ยิ่งพูดอารมณ์ของลูกสาวก็ยิ่งปะทุ น้ำตาเอ่อลล ความน้อยใจพุ่งขึ้น เต็มอก

“แต่คุณศศิวิภาไม่ใช่ผู้หญิงที่พ่อจะเก็บมาจากข้างถนน”

“ศศิวิภา”

ปรากฏทวนชื่อนั้น นัยน์ตาเบิกกว้าง ปากคอสั่น ส่งเสียงหวีดๆ ไม่บันยะบันยัง

“คุณพ่อจะยกย่องผู้หญิงคนนั้นขึ้นมาเป็นเมีย ปรากฏไม่ยอม คุณพ่อหน้ามืดตามัวไปแล้ว คุณพ่อจะเอาอีฆาตกรที่มันฆ่าคุณแม่มาทำเมียได้ยังไง หัวเด็ดตีนขาดปรากฏก็ไม่มีความยอม ปรากฏไม่มีวันยอมให้ผู้หญิงอำมหิต ใจคอโหดเหี้ยม เข้ามาอยู่ร่วมบ้านกับปรากฏ ไม่มีวัน ไม่มีวัน”

นายเพิ่มพูนหน้าเครียด ถอนหายใจหนัก พยายามสะกดโทสะพูดจាកับลูกให้เข้าใจ

“นั่นปรากฏคิดไปเอง คุณศศิเป็นเพื่อนคุณแม่ มาช่วยดูแลคุณแม่ต่างหากล่ะ แล้วความตายของคุณแม่มันก็ไม่เกี่ยวกับคุณศศิ หมอก็ลงความเห็นแล้วว่าคุณแม่หัวใจวาย ทำไม่ปรากฏถึงไม่ยอมรับ เทียวได้โยนความผิดให้คนอื่นเขา อย่างนี้มันไม่ถูก”

“คุณพ่อ!”

ปรากฏใช้หลังมือปาดน้ำตาลวๆ มองผู้เป็นพ่อด้วยสายตาดัดพ้อแถมโกรธ ซึ่งความรู้สึกนั้นทำให้ปรากฏพูดโพล่งออกไปโดยไม่ไตร่ตรอง

“คุณพ่อหลงมัน คุณพ่ออยากได้มันเป็นเมีย ปรากฏเกลียดมัน ปรากฏเกลียดมัน วันไหนที่คุณพ่อพามันเข้ามาอยู่ในบ้าน ปรากฏจะเป็นคนออกไปเอง”

“ปรากฏ เลิกทำตัวเป็นเด็กๆ เสียที พ่อรู้ว่าปรากฏเสียใจที่คุณแม่จากไปกะทันหัน พ่อเองก็เสียใจ แต่คนเรามันต้องก้าวเดินต่อไป ชีวิตมันไม่ได้หยุดอยู่แค่วันนี้”

นายเพิ่มพูนพยายามใช้น้ำเย็นเข้าลูบ ทว่าลูกสาวกลับไม่ลดทิวรีความร้อนแรง ยังคงตอบโต้ผู้เป็นพ่อไม่ลดราวาศอก

“คุณพ่อหรือเสียใจ คนเสียใจเขาไม่รีบหาเมียใหม่หรอก”

“พ่อว่าเราพูดกันไม่รู้เรื่องแล้วละ ขึ้นพูดกันต่อไปก็ทะเลาะกันเปล่าๆ เพราะปรางยังไม่เป็นผู้ใหญ่พอที่จะพูดกับพ่อด้วยเหตุผลอย่างคนที่โตแล้วเขาพูดกัน”

“คุณพ่อ!”

ลูกสาวกรีดเสียงลั่น ก้าวขึ้นไปขวางหน้าเมื่อผู้เป็นพ่อจะเดินเลี้ยวจากไป

“ทำไมคุณพ่อต้องเอามันเป็นเมีย มันไม่ใช่คนดี มันอยากให้คุณแม่ตายมาตั้งนานแล้ว ปรางเห็นมันให้ทำคุณพ่อ แล้วคุณพ่อก็หลงมันจริงๆ ผู้หญิงมีเป็นล้าน ทำไมต้องเป็นมัน ทำไมต้องเป็นคนทีปรางเกลียด ทำไมทำม้าย...”

“ปรางพูดจาหยาบคาย พ่อจะไม่ฟังอะไรทั้งนั้น พ่อรู้ว่าปรางไม่ยอมให้พ่อแต่งงานใหม่ ถึงผู้หญิงคนนั้นไม่ใช่คนสติ ปรางก็เกลียดเขาอยู่ดี เพราะปรางตั้งแง่แล้วว่า จะเกลียดผู้หญิงทุกคนที่จะเข้ามาเป็นคุณผู้หญิงคนใหม่ที่บ้าน”

“คุณพ่อ! คุณพ่อไม่รักปรางแล้ว ปรางก็ไม่รักคุณพ่อเหมือนกัน”

นายเพิ่มพูนอดิดหาระอาใจ ไม่โกรธลูกสาวที่พูดโพล่งออกมาอย่างนั้น เขาคิดว่าลูกพูดไปตามอารมณ์ประสาลูกสาวที่มักจะหวงพ่อ ไม่อยากให้พ่อรักและเอาใจใส่ผู้หญิงคนอื่นมากกว่าตัว

“แล้วคุณพ่อก็คอยดู ถ้ามีผู้หญิงคนนั้น ก็จะไม่มีปราง”

ลูกสาวยังกรีดเต็มเสียง นายเพิ่มพูนจึงพูดเสียงหนัก

“ลูกอย่าบังคับให้พ่อต้องเลือกนะปราง”

ลูกสาวฟังคำผู้เป็นพ่อแล้ว น้ำตาที่เอ่อคลอก็ล้นปรี่มอาบแก้มเนียน

“ถ้าคุณพ่อจะเลือกผู้หญิงคนนั้นมากกว่าลูกก็เชิญเลย ปรางรู้ ไม่มีคุณแม่แล้ว ปรางก็ไม่เหลือใครอีกเลย”

ปรางหุนหันกลับขึ้นไปซิงตัวเองอยู่แต่ในห้อง แค้นใจ ร้องให้คิดถึงคุณแม่เป็นที่สุด...นายเพิ่มพูนเหลียวมาเห็นแม่บ้าน ก็ได้แต่ถอนหายใจยาว

ขมวดคิ้วเครียด

“อิฉันไม่ได้ตั้งใจมาแอบฟังหรอกค่ะ แต่เสียงคุณผู้ชายกับคุณปราง ทะเลาะกันที่บ้าน...”

“ก็อย่างที่ป้าได้ยินนั่นละ แต่รู้ว่าฉันจะมีเมียใหม่ ยายปรางก็อาละวาด บ้านแทบแตก”

นายเพิ่มพูนส่ายหน้า บอกความเหนื่อยใจ

“ยังไม่แตกจริงหรอกค่ะ คุณผู้ชาย รอให้คุณผู้หญิงคนใหม่เข้ามาก่อน เอะคะ วันนั้นละ บ้านได้แตกเป็นเสี่ยงๆ แน่”

แม่บ้านวัยกลางคนดูแลลูกสาวคนเดียวของนายจ้างมาตั้งแต่อ่อนแต่ ออก มีหรือที่จะไม่รู้จักนิสัยรู้ใจกัน

“มันอะไรกันหนักันหนา แค่ฉันจะมีเมียใหม่ ทำไมยายปรางต้องโกรธ เป็นฟินเป็นไฟ เพื่อนฉันมันมีอิหฺนุเป็นสิบ ชุกอยู่ตามคอนโดฯ ไม่เห็นมัน จะปวดหัวอย่างนี้เลย”

“แต่คุณผู้หญิงเพิ่งเสียไปไม่ถึงปีนี่คะ”

“แล้วไง ใครมันกำหนดละว่าพ่อมายเมียตาย ต้องรอไปอีกกี่เดือนกี่ปีถึง จะมีเมียใหม่ได้ ไม่ใช่แม่มายนะป้า ที่ต้องรอให้ผิวเก่าตายเป็นปีเสียก่อน ตัวถึงจะมีผิวใหม่ได้ นั่นกฎหมายมันบังคับบออยู่ เผื่อผู้หญิงท้องจะได้รู้ว่าเป็น ลูกใคร ลูกผิวใหม่หรือว่าลูกติดท้องผิวเก่ามา” นายเพิ่มพูนชักหัวเสีย

“คุณปรางยังเด็ก คุณผู้ชายอย่าถือสาเธอเลยคะ ที่เธอพูดปาวๆ ก็ เพราะเธอรัก หวงคุณผู้ชายนะค่ะ เธอเพิ่งเสียคุณแม่ไปเธอก็คงไม่อยาก เสียคุณพ่อไปอีกคน”

นางรำพึงค่อยพูดจาไกลเกลี่ย เห็นใจทั้งสองฝ่าย ตัวก็ไม่รู้จะเข้าข้าง ฝ่ายไหน คุณผู้ชายตกพุ่มมาย้วยเฟิงจะห้าสิบ ยังหนุ่มยังแน่น ซ้ำเจ้าตัว รักษาสุขภาพดี ทั้งหน้าตารูปร่างจึงดูอ่อนกว่าวัย บอกใครว่าเฟิงจะสี่สิบกว่า เขาก็เชื่อกันทั้งนั้น

ข้างคุณปรางเป็นลูกสาวคนเดียว สิ้นคุณแม่แล้วก็คงหวังให้คุณพ่อเป็น ทั้งพ่อและแม่ ไม่แบ่งปันความรักไปให้ใคร แต่เมื่อมันไม่เป็นไปดังหวัง คุณ-

ปรางจึงเสียใจเป็นธรรมดา ลูกสาวที่ไหนก็รักและห่วงพ่อตัวอย่างนี้ทั้งนั้น

“ยายปรางของป้าไม่ใช่เด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ แล้วนะ อายุจะยี่สิบแล้ว อีกสองปีก็จบมหาวิทยาลัย ป้ายังจะเห็นแกเป็นเด็กอยู่อีกหรือ เด็กไม่รู้จักโตนะสิ”

นางรำพึงเห็นอีกฝ่ายหงุดหงิด ก็เกรงว่าความสัมพันธ์ของพ่อลูกจะร้าวฉานกันไปใหญ่ จึงทอดเสียงเนิบๆ ว่า

“คุณผู้ชายมีคุณปรางเป็นลูกสาวคนเดียววนะคะ ลูกจะทำผิดพลาดยังไง ก็เป็นลูกค่ะ”

“ลูกที่รักพ่อ แต่ไม่เคารพพ่อเลยนะหรือ ทำไมฉันถึงไม่มีลูกหลายๆ คนนะ มันจะได้มีสักคนที่เข้าใจพ่อ เห็นใจพอบ้าง”

นายเพิ่มพูนเห็นแม่บ้านเป็นคนเก่าคนแก่ ไม่ใช่ญาติก็เหมือนญาติ เอื้ออาทรกันมานาน จึงพูดเปิดอกกับนางอย่างสนิทปาก

“แค่คุณปรางคนเดียว ยังปวดประสาทไม่พอหรือคะคุณผู้ชาย”

นางรำพึงพูดแกมยิ้ม

“ถึงว่า...ยังไงฉันก็ฝากป้าดูแลยายปรางด้วยนะ ช่วยพูดให้แกเข้าใจฉันบ้างก็ดี ฉันอยากให้บ้านเป็นบ้าน ไม่ใช่เป็นตลาดที่จ้องแต่จะทะเลาะกันตะพึดตะพือ”

แม่บ้านสูงวัยถอนหายใจ ครั้นจะพูดออกไป ใครกันที่จะทำให้บ้านกลายเป็นตลาด ขนมหอสมน้ำยา พอกันทั้งพ่อทั้งลูก

เมื่อนายเพิ่มพูนสั่งคนขับรถให้เอารถออก พาตนไปนอกบ้านแล้ว นางรำพึงจึงไปเคาะประตูห้องลูกสาวของนาย ซึ่งนางต้องอ้อนวอนอยู่หลายคำ กว่าเจ้าของห้องจะเปิดรับให้นางเข้าไป

“คุณปราง ทำไมไม่ร้องให้ตาแดง จมูกแดงเถือกอย่างนี้ล่ะคะ”

นางรำพึงใจหาย ครั้งก่อนที่คุณปรางร้องไห้หนัก ก็เพราะเสียใจที่คุณแม่ด่วนจากไป และนี่ก็เป็นอีกครั้งที่เจ้าตัวร้องไห้จนตาบวมซ้ำ ยิ่งเป็นคนผิวขาวผ่องอย่างคุณปรางด้วยแล้ว ร้องให้ที่ไรก็ปิดใครไม่ได้ เพราะปลายจมูกกับแก้มเนียนจะเป็นสีแดงระเรื่อ น่าเอ็นดู

“ปรางเจ็บใจคุณพ่อ ป้าพึ้ง”

แม่บ้านใจหาย เด็กสมัยนี้หนอ รู้สึกอย่างไรก็พูดออกไปอย่างนั้น หรือจะเป็นอย่างที่คุณผู้ชายว่า...รักแต่ไม่เคารพ พ่อแม่พูดอะไรก็ฟังแต่ไม่เชื่อ

“คุณปราง อย่าพูดอย่างนั้นค่ะ คนเป็นลูกพูดล่วงเกินพ่อแม่ บาปมาก นะคะ”

“ปรางก็รู้ แต่ปรางโกรธคุณพ่อ คุณพ่อจะเอาผู้หญิงที่ฆ่าคุณแม่มาเป็นเมีย คุณพ่อทำอย่างนี้ได้ยังไงป้าพึ้ง คุณพ่อรู้ทั้งรู้ว่าปรางเกลียดมัน คุณพ่อก็ยังทำร้ายหัวใจปราง จะพามันเข้ามาอยู่ในบ้าน ปรางเกลียดมัน ป้าพึ้ง ปรางเกลียดมัน”

“คุณปราง ไปกินใหญ่แล้วค่ะ ไม่มีใครทำร้ายคุณผู้หญิงหรอกนะคะ คุณปรางคิดไปเองทั้งนั้น”

นางรำพึ้งทอดเสียงอ่อนโยน ทว่าคนฟังกลับปรี๊ด

“ป้าพึ้งเข้าข้างคุณพ่อ ป้าพึ้งเห็นผู้หญิงคนนั้นดีกว่าปราง”

“ไม่ใช่ออย่างนั้นค่ะ คุณปราง ป้าจะเห็นคนอื่นดีกว่าคุณปรางที่ป้าช่วยคุณผู้หญิงเลี้ยงดูมาแต่เล็กแต่น้อยได้ยังไงคะ ป้าอยากให้คุณปรางมีความสุขเหมือนตอนที่คุณผู้หญิงยังอยู่”

“ไม่มีแล้ว ปรางจะไม่มีความสุขอีกแล้ว ป้าพึ้ง”

“คุณปรางของป้า คุณปรางอย่าคิดมากสิคะ คิดเกินตัวมันก็เป็นทุกข์ นะคะ ถ้าคุณปรางรักคุณพ่อ คุณปรางไม่อยากให้คุณพ่อมีความสุขหรือคะ ผู้หญิงคนนั้นเขาจะมาช่วยพวกเราดูแลคุณพ่อไงคะ”

แม่บ้านยังคงปลอบโยน ราวกับหญิงสาวในอ้อมแขนยังเป็นเพียงเด็ก-หญิงตัวน้อยๆ ถ้าผมเปียสองข้างแก้ม ผูกโบสีสดคนนั้น

“ทำไมคุณพ่อต้องเลือกศศิวิภา ปรางเกลียดผู้หญิงคนนั้น มันจะทำให้คุณพ่อกับปรางมีอันเป็นไปเหมือนที่มันทำกับคุณแม่มาแล้ว ป้าพึ้งเชื่อปราง นะ”

“คุณปราง...”

นางรำพึ้งถอนใจเฮือก คิดไม่ถึงว่าคุณปรางจะพูดจาเป็นตุเป็นตะอย่าง-

นั่น ลูกสาวที่รักพ่อมากก็คงเป็นอย่างนี้ กลัวผู้หญิงอื่นจะแย่งความรักของพ่อไปจากตัว จึงต้องทำทุกอย่างเพื่อขัดขวางพ่อ ไม่ให้มีผู้หญิงคนใหม่

แต่คุณเพิ่มพูน เมื่อตัดสินใจแล้วก็คงจะเดินหน้าต่อไป แล้วบ้านจะยังเป็นบ้านอยู่หรือ โครงสร้างของบ้านมั่นคงแข็งแรงเพียงใด แต่ฐานรากสั่นคลอนแล้ว ก็คงไม่แคล้วที่บ้านจะทลายลงสักวัน

แม่บ้านเก่าแก่สะท้อนในหัวอกบอกไม่ถูก

๒

ปรางขับรถมินิคูเปอร์คูใจออกจากบ้านแต่เช้า ทั้งที่ปกติแล้ววันหยุด ปรางจะรับประทานอาหารเช้าพร้อมคุณพ่อ แต่เช้านี้ปรางประท้วงเงียบไม่ร่วมโต๊ะกับท่าน เพราะปรางยังขุนเคื่องคุณพ่ออยู่ไม่คลาย ที่ท่านจะแต่งงานใหม่กับผู้หญิงคนนั้น

ปรางไม่เชื่อว่าศตวิภาจะไม่เกี่ยวข้องกับการเสียชีวิตของคุณแม่ ท่านยังสาวเกินกว่าที่จะตายจากปราง คุณแม่อายุสี่สิบกว่าเท่านั้น เวลาออกงานสังคมด้วยกัน ก็จะมีแต่เสียงชมว่าคุณแม่กับปรางเหมือนเป็นคู่พี่สาวกับน้องสาวมากกว่าจะเป็นแม่ลูกกัน

คุณแม่ควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไปอีกนานแสนนาน ถ้าไม่เป็นเพราะผู้หญิงคนนั้นพรากท่านไปจากปราง...ถ้าคุณแม่ไม่ไปพักผ่อนที่บ้านพักตากอากาศชายทะเลกับคุณพ่อและผู้หญิงคนนั้น...ถ้าปรางไม่ติดสอบ ปรางก็ต้องไปพร้อมกับท่าน...ถ้าปรางบอกให้คุณแม่รออีกสักวัน...

แค่วันเดียวเท่านั้น คุณแม่ก็จากลูกไปชั่ววันจันทร์

ปรางน่าจะเฉลียวใจที่ผู้หญิงคนนั้นพาตัวเข้ามาสนิทสนมกับคุณแม่ อ้างว่าเป็นเพื่อนของเพื่อน รู้จักกันมาตั้งแต่เมื่อไรก็ไม่ทราบ แต่คุณแม่ก็ไว้นื้อเชื่อใจให้ผู้หญิงคนนั้นเข้านอกออกในได้ตามสะดวก โดยไม่ระแวงแคลงใจสักหน่อยว่าตัวนั้นหลงเลี้ยงงูพิษไว้แวงฉกกัดถึงตาย

วันที่มีผู้พบร่างปราศจากวิญญาณของคุณแม่จมน้ำในสระว่ายน้ำส่วนตัวที่ไม่ลึกเกินกว่าคนที่ลงเล่นน้ำจะช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ วันนั้นเป็นวันที่ปรางสติแตกอย่างไม่เคยเป็นมาก่อน

ร่างไร้ลมหายใจของคุณแม่ถูกส่งไปยังสถาบันนิติเวช เพื่อชันสูตรหาสาเหตุการตาย จากผลการผ่าพิสูจน์ปรากฏว่าคุณแม่หัวใจวายเฉียบพลัน ไม่ได้ถูกฆาตกรรมอย่างที่ปรางตั้งข้อสังเกต เพราะทางตำรวจได้ตรวจสถานที่-

เกิดเหตุอย่างละเอียดแล้ว ไม่พบร่องรอยการต่อสู้ใดๆ ไม่มีเหตุบังชี ไม่มีหลักฐานอันเป็นเหตุให้เกิดข้อสงสัยเป็นอัน

ถึงแม้ผลการชันสูตรพลิกศพด้วยกระบวนการทางวิทยาศาสตร์จะปรากฏออกมาในรูปนั้น แต่ปรากฏก็ไม่มีวันเชื่อเด็ดขาดว่าคุณแม่จะหัวใจวายกะทันหัน

ถ้าคุณแม่ทราบว่าจะตัวเองไม่สบาย ท่านจะลงไปเล่นน้ำทำไม...ผู้หญิงคนนั้นต้องวางแผนฆ่าคุณแม่อย่างเลือดเย็น

ใครไม่เชื่อ ปรากฏเชื่อ

แล้วเสียงแตรจากรถคันหลัง ก็ทำให้ปรากฏสะดุ้งจากภวังค์ นำรถเคลื่อนออกจากที่...จะรีบไปไหนกันหนักหนาเชียว รอนิดหน่อยเหมือนจะตาย ต้องบีบแตรไล่ เอ้า ใครโทร.เข้ามือถือ

“ฮัลโหล เจมี...ว้าย”

ปรากฏร้องสุดเสียง โทรศัพท์กระเด็นหล่นจากมือ เมื่อตัวเลี้ยวรถเข้าซอยเพื่อจะไปทางลัด แล้วมีรถจักรยานยนต์คันหนึ่งขับสวนทางออกมาเฉี่ยวมิหนิคูใจของตัวกระเด็นไปนอนแอ้งแม้ง โชคดีที่เวลานั้นยังเข้าอยู่ รถสัญจรไปมาจึงบางตา ปรากฏไม่อยากจะนึกภาพเลย ถ้าคนขับมอเตอร์ไซค์คันนั้นถูกรถคันหลังทับซ้ำ แล้วมันจะเกิดอะไรขึ้น

ทำไมปรากฏต้องเจอเรื่องไม่ดีติดๆ กันสองวันซ้อน ช่วงพระศุกร์เข้าพระเสาร์แทรกหรืออย่างไร ปรากฏยังไม่หายตกใจ เมื่อมีเสียงทูปประตูดุรถข้างที่ปรากฏนั่งบึ่งบึ่งก็ยิ่งตกใจหนัก ใจเต้นตึกตัก และบางคนยังตะโกนต่อว่า

“ชนคนแล้ว ก็ออกมารับผิดชอบ จะนั่งเฉยอยู่ทำไม ออกมาดูคนเจ็บเร็วๆ”

ปรากฏตัวสั่น กลัวว่าออกไปแล้วจะถูกฆ่าทำร้ายนะสิ แต่เมื่อเห็นคนขับขี่จักรยานยนต์คันนั้นประคองตัวลุกขึ้นได้ ทั้งยังยกรถของตัวที่ล้มเค้เก้ให้ตั้งขึ้น ปรากฏก็โล่งใจ ค่อยกล้าออกจากรถตัว ก้าวฉับๆ ตรงไปหาคุณกรณี พลาตวัดเสียงถาม

“เป็นอะไรมากไหม”

ฝ่ายนั้นเหลียวมา ถอดหมวกนิรภัยออก จ้องปรากฏด้วยสายตาตำหนิ

เหมือนตัวเป็นอาจารย์ฝ่ายปกครองมองดูเด็กเกเรอย่างไรอย่างนั้น ซ้ำยังกวาดตามองการแต่งตัวของปรางราวกับประเมินอยู่ในที เข้านี้ปรางสวมเสื้อแขนงุด กระโปรงสั้นเผยริ้วขาขาว แล้วปรางก็ว่าปรางสูงเพียวแล้วเซีย แต่ก็ยังเตี้ยกว่าคุณกรณีสั่งหลายสิบ

“ไม่มาก” นายคนตัวสูง คิ้วหนาเข้มตอบสั้นๆ

“ก็ดี จะได้แยกย้ายกันไป”

ปรางหันหลังกลับ เมื่อคุณกรณีสั่งไม่คิดจะเอาเรื่อง แล้วปรางก็รู้ตัวว่าตัวเองไม่ได้เป็นฝ่ายผิด มาถูกทาง ขับรถตามกฎหมายจราจรเป๊ะ เมื่ออีกฝ่ายไม่เป็นอะไร มันก็สมควรแล้วที่จะเลิกแล้วกันไป

“ไม่ได้นะไอ้ห้อง ต้องเรียกประกันหรือตำรวจมาเคลียร์”

ปรางหันไปจ้องคนพูดตาเขียว ตัวเป็นไทยมุงมาเกี่ยวอะไรด้วย

“เคลียร์อะไร รถฉันก็เสียหาย ไฟหน้าแตกเห็นปะ”

“ห้องขับรถกินทาง ยังไงก็ผิด แล้วคนเจ็บก็ต้องไปหาหมอ พี่เห็นมาหลายรายแล้ว โดนรถชนลุกขึ้นเดินได้ยังงี้ละ แต่พอลงถึงบ้าน ล้มฟุบเลือดคั่งในสมองซะงั้น”

ปรางโมโหนายคนพูดมากกว่าคุณกรณีสื่ออีก

“เวอร์ คนสวมหมวกกันน็อก เลือดจะคั่งในสมองได้ไง เลิกแล้วกันไป ต่างคนต่างไปซ่อมรถตัวนะดีแล้ว”

“ไม่ดี ไอ้ห้องอย่ายอม ขับรถไปพูดโทรศัพท์ไปแหวงๆ ยังงี้ต้องเอาเรื่องให้ถึงที่สุด”

“นายไม่ใช่คุณกรณีสั่งของฉันสักหน่อย มาเกี่ยวอะไรด้วย”

ปรางหัวเสีย จ้องมองคนพูดตาแววับ

“เฮ้อ พูดยังงี้ก็สวยเซ่”

“ใจเย็นครับพี่ เดี่ยวผมเคลียร์เอง” คุณกรณีสั่งเข้าขวางกลาง เห็นแก่ผู้หญิงตัวเล็กๆ หรือ

“เคลียร์อะไร ก็ต่างคนต่างซ่อมไปสิ จบๆ กันไป ฉันจะรีบไปธุระ” ปรางยังพูดฉอดๆ กลัวใครชะงักที่ไหน

“คุณพูดโทรศัพท์ขณะขับรถใช่ไหม” นายคู้กรณิถามเสียงเข้ม ท่าที่ไม่คุกคาม แต่คงจะไม่ยอมง่ายๆ แล้วละ

“เปล่า” ปรางตอบเสียงแข็ง ขึ้นยอมรับก็เข้าทางอีกฝ่ายนะสิ

“แล้วขับรถมีใบขับขี่หรือเปล่า”

“มี ฉันไม่ใช่เด็กเพิ่งหัดขับรถหรอกนะ”

“ก็เห็นอยู่ว่าคุณน่าจะโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว”

ปรางไม่ทราบว่าคุณพูดมีเจตนาโลมเสียมหรือไม่ แต่เห็นแววดาย้มพรายเมื่อเจ้าตัวปรายมองเรือนร่างและเรียวกษาขาวๆ ของปราง

“พูดให้มันดีๆ นะ ไม่งั้นฉันจะฟ้องกลับว่านายลวนลามฉัน”

“ลวนลามอะไร กระดานเรียกแม่อย่างคุณเนี่ยนะ ผมจะลวนลามลง”

ปรางร้องกรี๊ด สำหรับปรางแล้วอห้กเรื่องเล็ก แต่อห้กเรื่องใหญ่ถูกผู้ชายหนุ่มเปรียบเปรยอย่างนั้น ไมโกรธก็ใจเย็นละ

แล้วปรางก็เป็นฝ่ายอายหน้าแดง เมื่อเสียงกรี๊ดของตัวเองก้คนให้มาห้อมล้อมหน้าตาขึ้น ปรางจึงรีบตัดบทพูด

“นายจะเอาอย่างไรก้ว่ามา”

“ผมไม่เรียกร้องอะไร แต่กระจกแตก จะซ่อมเองก็ได้ แต่คุณต้องยอมรับผิดว่าคุณขับรถประมาท และขอโทษผม เรื่องมันจะได้จบลงแค่นี้”

ชายหนุ่มก็แค่สั่งสอนลูกคนมีเงินให้รู้จักยอมรับผิด และกล่าวคำขอโทษบ้าง เพราะตั้งแต่คุณเธอลงจากรถ นอกจากจะไม่สำนึกผิดแล้ว เขาก็ยังไม่ไ้ยินคำขอโทษออกจากปากหล่อนสักคำ

“ฉันเนี่ยะขับรถประมาท ฉันเนี่ยะผิด ฉันเนี่ยะจะต้องขอโทษนาย” ปรางสวนกลับทันควัน ซ้ำยังทิ้งเสียงขุ่นจัด “เสียเวลา นี่ค่ากระจกรถของนายพันหนึ่ง เกินพอซะอีก”

ปรางยืนรอนบัตรฉบับละหนึ่งพันบาทไปตรงหน้า ทว่าคู้กรณิไม่รับ กลับจ้องหน้าปรางเขม็ง มองอย่างกับจะจดจำหน้าไว้ไปบอกเจ้าหน้าที่ให้สเกดซ์ภาพปรางอย่างนั้นละ

ปรางก็ยิ่งโมโห คนบ้าอะไร จ้องอยู่ไ้

“น้อยไปหรือ ฉันฉันเพิ่มให้เป็นสองพัน รัปไว้ จะได้ต่างคนต่างไปซะที เสียเวลาจริงๆ เลย”

ปรากฏเห็นคู่กรณียิ้มเย็น ก็นี่ก็อยู่แล้วว่าจะต้องเอาเงินแน่ๆ

“ถ้าคุณจะอวดรวยละก็ จ่ายมาให้เต็มที่เลย ห้าพัน ถึงจะเอาอยู่”

“จะบ้าหรือ รถนาย ตัวนายไม่ได้เป็นอะไรมาสักหน่อย จะเอาตั้งห้าพัน จะเอาไปดาว์รถใหม่หรือไง ฉันให้แค่สองพัน จบ”

“ถ้าไม่ได้ค่าทำขวัญ ค่าซ่อมรถ ค่าเสียเวลาห้าพัน เรื่องก็ไม่จบ”
คู่กรณียื่นกราน จ้องหน้าปรากฏไม่ลดละ

“นี่มันกรรโชกทรัพย์ชัดๆ ฉันไม่จ่าย”

“ถ้าฉันก็ไปตกลงกันที่สน. ให้เรื่องถึงศาล พิสูจน์ว่าคุณไม่ได้พูดโทรศัพท์ขณะขับรถ”

ปรากฏเซิดหน้า ทำเป็นปากแข็งยืนยันความบริสุทธิ์ของตัวเอง

“ได้ ขึ้นศาลก็ขึ้นศาล ไม่เห็นจะกลัวเลย”

“ฉันก็เชิญ ไปสน. พร้อมกัน”

ปรากฏเห็นคู่กรณีไม่อ่อนข้อให้ จึงเป็นฝ่ายยกธงขาวเสียเอง

“ก็ได้ๆ ฉันยอมจ่ายให้ตามที่นายขูดรีด ไม่ใช่ฉันกลัวหรอกนะ แต่มันเสียเวลา ต้องไปขึ้นโรงขึ้นศาล”

ปรากฏส่งเงินให้คู่กรณีด้วยสีหน้าโกรธขี้เงินแค่ห้าพันไม่เสียตาย ขนหน้าแข็งของพ่อไม่ร่วงสักเส้น แต่ปรากฏเสียหน้าซะมัด ที่ต้องจ่ายเงินไปฟรีๆ แลกกับการที่ไม่ต้องไปขึ้นศาล

อย่าให้ปรากฏต้องเจอเจอะเจอนหิวหมอย่างนี้อีกเลย ปรากฏออกรถพร้อมกับนีกภาวา ซึ่งใครจะรู้ล่ะว่าโชคชะดานั้น บางครั้งก็เล่นตลกกับเราเหลือเกิน

ปรากฏถึงบ้านเจมีเกือบเที่ยง เพื่อนสาวก๊วนเดียวกันอยู่พร้อมหน้า ทั้งเพี้ยวและบุญแก้ว

“ไหนว่าจะมาแต่เช้าไงปรากฏ เพี้ยวกับบุญแก้วมาถึงตั้งนานแล้ว นี่ไม่ได้ขับรถมาเหรอ”

“ส่งเข้าไปแล้ว”

“เพิ่งจะถอยออกมาไม่ทันไร ก็เข้าไปแล้ว”

“พูดแล้วอารมณ์เสีย ไอ้บ้าที่ไหนก็ไม่รู้มาเสียวรถฉัน” ปรางเล่าอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นให้เพื่อนๆ ฟัง

“พาดเคราะห์ไปเฮอะ เงินแค่นั้น” เจมีพูดตามประสาลูกเศรษฐีมีเงินถุงเงินถังเหมือนกัน

“ไม่น่าไปยอมนั่งง่าย ๆ นะปราง”

บูเก้ก็มีพอรวย แต่หล่อนเสียดายแทนเพื่อน เงินตั้งห้าพันซื้อเสื้อแบรนด์เนมได้ตั้งตัว

“ช่างมันเถอะปราง ถือซะว่าทำบุญทำทานนะ” เพี้ยยักไหล่ ก็แค่เศษเงินกันกระเป่า

“ฉันก็ไม่อยากจะทำบุญทำทานครั้งละห้าหกพันหรอก แต่ถ้าเขาพิสูจน์ได้ว่าฉันพูดโทรศัพท์ตอนที่ยั้บรถ ฉันถูกยึดไปขับขี่แหงๆ วันสองวันนี้ไม่รู้เป็นอะไร เจอแต่เรื่องแย่อย”

เพื่อนสาวเห็นปรางยังหน้าหงิก จึงชวนกันไปช้อปปิ้งให้ปลดปล่อยใจ ปรางก็เพลิดเพลินไปอีกวัน ซึ่งมันเป็นแค่ความพอใจอย่างผิวเผิน เหมือนเวลาที่หิวข้าว แล้วกินให้อิ่มท้อง ไม่มีความรู้สึกว่ามีใจเลยสักนิด...เหมือนว่าความสุขของปรางจะหายไป พร้อมๆ กับการจากไปของแม่

* * *

เมื่อชายหนุ่มเปิดประตูรั้วไม้ระแนงเข้าไป เด็กเล็กเด็กโตที่วิ่งเล่นกันอยู่รอบๆ สนามหญ้า ก็พากันวิ่งกรูเข้ามาห้อมล้อมเขา พร้อมส่งเสียงทักทาย ด้วยรอยยิ้มบริสุทธิ์และดวงตาใสซื่อ

“สวัสดีครับ พี่รัณ”

“สวัสดีค่ะ พี่รัณ”

“สวัสดีน้องๆ พี่รัณรักทุกคนจ้ะ”

เด็กๆ หัวเราะคิกคักชอบใจ เมื่อเขาทำสัญญาณมือเป็นเครื่องหมายแห่งความรักกวาดไปรอบๆ ตัว เลียนแบบซูเปอร์สตาร์ชื่อดัง

“เอาขนมไปแบ่งกันนะ พี่ตัวโตดูแลน้องตัวเล็กด้วยละ”
เด็ก ๆ กระพุ่มมือกล่าวขอบคุณ เมื่อรับขนมถุงโตไปแบ่งปันกันกิน
“ชื่อขนมมาเยอะแยะเขี้ยว รัด แต่รัดมาเยี่ยมเยียน พวกเด็ก ๆ ก็
ดีใจมากแล้วละ”

หญิงสาววัยสามสิบเศษพูดแกมยิ้ม พลังหย่อนตัวลงบนเก้าอี้มาหिन
ตรงข้ามชายหนุ่ม ฝ่ายนั้นส่งซองเงินให้หล่อนพลาบบอกอย่างอารมณ์ดีว่า

“พี่หารับไว้เถอะครับ เป็นค่าใช้จ่ายของเด็ก ๆ”

“รัดเอาเงินมาจากไหน”

“บังเอิญกรรโชกทรัพย์ได้มานะครับ”

“พูดเป็นเล่นนะ รัด”

ชายหนุ่มจึงบอกเล่าเรื่องราวที่เกิดขึ้นให้ใหม่คำรับฟัง แล้วลงท้ายด้วย
น้ำเสียงระอาว่า

“ผู้หญิงอะไร หน้าตาก็ออกจะดี แต่นิสัยแย่ อวดรวยก็เท่านั้น ผม
เลยตัดนิสัยเสียให้เด็ด”

ใหม่คำไม่เห็นด้วย จึงปฏิเสธที่จะรับไว้ แต่ชายหนุ่มก็คะยั้นคะยอให้
หล่อนรับไว้ให้ได้ ใหม่คำมองเห็นความจำเป็นที่จะต้องดูแลเด็ก ๆ จึงยอมรับ
อย่างจำนน

“ร้อยวันพันปีพี่ไม่เคยได้ยินรัดนินทาผู้หญิง นี่คงจะเหลืออดจริงๆ”

“ถ้าเป็นผู้ชาย คงจะโดนชกปากตั้งแต่ไม่ยอมขอโทษแล้วละครับ พี่ใหม่”

“รัด อย่าตัดตสินบัญญัติด้วยกำลังสิจ๊ะ อย่าให้สัญญาตมณมีอำนาจ
เหนือสติปัญญา”

ชายหนุ่มยิ้ม มองใหม่คำเหมือนพี่สาวคนโตที่คอยเตือนสติน้องชาย
เขารู้สึกสบายใจทุกครั้งที่แวะมาเยี่ยมเยียนใหม่คำและเด็ก ๆ ที่ถูกทอดทิ้งเหล่านี้
ที่บ้านหลังน้อยเต็มไปด้วยเสียงหัวเราะแจ่มใสบริสุทธิ์ของเด็ก ๆ

๓

ปรากฏกลับถึงบ้าน เห็นรถสัญชาติยุโรปคันหรูจอดอยู่ที่โรงรถ ก็แปลกใจ จึงเรียกคนขับรถของบิดาเข้ามาถามว่า

“รถใคร คุณพ่อมีแขกมาหาหรือ”

“รถของคุณ เอ้อ”

“อ้ออึ้งอยู่ได้ รถใครก็บอกมาสิ” ปรากฏยังไม่ฉุนเฉียวสักเท่าไร แต่รำคาญใจเล็กน้อย

“รถคุณผู้หญิงคนใหม่ครับ คุณปรากฏ”

“อะไรนะ คุณผู้หญิงคนใหม่ ศศิวิภา”

ปรากฏเสียงสูง วันนี้ทำจะเป็นวันโลกาวินาศของปรากฏจริงๆ เจอเรื่องแย่งตั้งแต่เช้า เย็นลงยังต้องเจอเรื่องเลวร้ายอย่างนี้อีก คุณพ่อไม่ฟังเหตุผลของปรากฏเลย

ปรากฏตัวตบตามองรถป้ายแดงอย่างขุ่นใจ คุณพ่อคงจะถอยให้ผู้หญิงคนนั้นสตูดร่อนๆ ละลิต้า ปรากฏก้าวยาวๆ เข้าไปในบ้าน ไม่พบใครสักคน เมื่อเห็นสาวใช้เดินลงมา ก็รู้ทันทีว่าทุกคนคงจะรวมตัวกันอยู่ชั้นบน

“คุณปรากฏคะ” นางรำพึงเดินเข้ามาหา ทอดเสียงอ่อนโยน “มานั่งพัก ตีมน้ำแดงไม่ให้ใจเย็นก่อนเถอะคะ มาถึงเหนื่อยๆ”

“ปรากฏจะขึ้นข้างบน ป้าฟังมาขวางทำไม”

ปรากฏเบี่ยงตัวไปจนได้ ป้าแม่บ้านถอนหายใจเฮือก รู้ดีว่าใครก็ขวาง คุณปรากฏไม่ได้ เอาเถอะ อะไรจะเกิด มันก็ต้องเกิด ห้ามกันได้เสียที่ไหน ไม่เกิดเรื่องวันนี้ วันข้างหน้ามันก็ต้องเกิดอยู่ดี...นางรำพึงเดินตามหญิงสาวขึ้นไปด้วยความหนักใจ

ปรากฏเดินลึ่วๆ ไปยังห้องส่วนตัวของคุณพ่อ ซึ่งอยู่คนละด้านกับห้องของปรากฏ และผลึกประตูเข้าไปทันทีโดยไม่เคาะตามมารยาท เห็นคุณพ่อ

โอบกอดผู้หญิงคนนั้น จึงยื่นมองตาเขียวปิด

นายเพิ่มพูนค่อยลดวงแขน ยิ้มเจื่อนๆ กับลูกสาว ปรางไม่ให้ความสนใจ สนใจกับผู้หญิงคนนั้นมากกว่าเรื่องที่ปรางจะพูด

“ปรางนี่กว่าเราพูดกันรู้เรื่องแล้วซะอีก”

“ปราง อย่าเสียงดังสิลูก ไม่น่ารักเลย” นายเพิ่มพูนกล่าวแกมยิ้มเข้า ลูกสาวคนเดียว

“สวีสวีคะ คุณปราง”

ศศิวิภาเอ่ยปากทักทายด้วยน้ำเสียงของผู้ใหญ่ที่หยิบยื่นไมตรีให้แก่เด็ก ก่อน ทว่าปรางไม่แม้แต่จะมองฝ่ายนั้น ทำราวกับหลอนไม่มีตัวตน

“คุณพ่อจะเอาผู้หญิงที่ไหนเข้ามาอยู่ห้องที่คุณแม่เคยอยู่ไม่ได้”

“แต่คุณศศิเป็นเมียพ่อ เธอก็ต้องอยู่กับพ่อที่ห้องนี้สิลูก” นายเพิ่มพูน บอกล่าวอย่างใจเย็น

“ปรางไม่สนใจว่าผู้หญิงคนนี้จะป็นอะไรกับคุณพ่อ แต่ปรางไม่ยอม ให้ใครเข้ามาอยู่ห้องนี้ ถ้าคุณพ่อจะหาผู้หญิงมาบำเรอละก็ บ้านรับรองหลัง เล็กก็มี คุณพ่อไม่จำเป็นต้องพาใครขึ้นมาบนนี่คะ”

ศศิวิภาพังคำพูดดูแคลน จึงกล่าวกับนายเพิ่มพูนด้วยน้ำเสียงอ่อนหวานว่า

“ฉันอยู่ที่ไหนก็ได้คะ คุณเพิ่มอย่าให้ฉันทำความลำบากใจให้คุณกับคุณ ปรางเลยคะ ฉันมาอยู่เป็นเพื่อนคุณ มาดูแลคุณนะคะ ไม่ได้หวังจะเข้ามา อยู่ในที่สุขสบายหรอกคะ”

“สตรีทอร์เบอร์รี่”

“ยายปราง”

คนเป็นพ่อหน้าตึง เมื่อได้ยินลูกสาวพูดล่วงเกินภรรยาใหม่ของตนอย่าง นั้น ยิ่งหันไปมองศศิวิภา เห็นแววหม่นหมอง หนุมใหญ่ก็รู้สึกเห็นใจหลอน เหลือเกิน ที่จะต้องตกเป็นเบี้ยล่างให้ลูกสาวเขาข่มเหงน้ำใจ

นายเพิ่มพูนจึงกล่าวด้วยทิวิมานะขึ้นว่า

“คุณไม่ต้องไปอยู่ที่ไหนทั้งนั้นครับคุณศศิ คุณมีสิทธิ์อยู่กับผมที่ห้องนี้

ในฐานะภรรยาของผม”

“คุณพ่อ ปรากฏไม่ยอม ปรากฏไม่ให้คนที่มาคุณแม่เข้ามาอยู่ในห้องคุณแม่หรือ ปรากฏไม่ยอม”

ปรากฏกรีดเสียงลั่น รู้ว่าการทำตัวอย่างนั้นมันเหมือนเด็ก ๆ ที่เอาแต่ใจ แต่จะให้ต้อนรับผู้หญิงคนนั้นด้วยรอยยิ้ม ก็ทำไม่ลง

“ยายปรากฏ นี่เป็นบ้านพ่อ พ่อมีสิทธิ์ให้ใครอยู่หรือจะไม่ให้ใครอยู่ก็ได้” นายเพิ่มพูนกล่าวเสียงหนัก

“คุณพ่อหมายความว่า คุณพ่อมีสิทธิ์ให้ผู้หญิงคนนี้อยู่ แล้วคุณพ่อก็มีสิทธิ์ไล่ปรากฏออกจากบ้านด้วยใช่ไหมคะ ถ้าคุณพ่อต้องการอย่างนั้น...” ปรากฏน้อยใจผู้เป็นพ่อน้ำตาคลอ

“ไปกันใหญ่แล้วปรากฏ ลูกมีเหตุผลบ้างสิ” นายเพิ่มพูนเสียหน้าที่ลูกสาวไม่รักษาหน้าเขาเสียเลย แต่ก็รักลูกเกินกว่าจะพูดจาอะไรให้เด็ดขาดลงไป

“เหตุผลของปรากฏมีอย่างเดียวค่ะคุณพ่อ ผู้หญิงคนนี้ต้องออกไปจากห้องนี้ ส่วนคุณพ่อจะเอาหล่อนไปกักที่ไหน ปรากฏไม่สนใจ”

“ยายปรากฏ” คนเป็นพ่อซักจะโกรธที่ลูกสาวพูดใส่หน้าตัวหยาบคายอย่างนั้น

“ใจเย็นๆ ค่ะ คุณเพิ่ม ค่อยๆ พูดจាកับคุณปรากฏนะคะ โตๆ กันแล้ว ใช้เหตุผลคุยกันเถอะค่ะ”

ปรากฏได้ยินตัวตันเหตุพูดขึ้นอย่างนั้นแล้ว ก็ไม่ใจเย็นอยู่ได้ จึงเหลียวไปจ้องตาเขม็ง ตวัดเสียงเกรี้ยวว่า

“ใช่ โตๆ กันแล้ว แล้วทำไมเธอถึงไม่เข้าใจล่ะว่า ฉันไม่เต็มใจให้เธออยู่ที่นี้”

ปรากฏเดินไปฉวยกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ของอีกฝ่ายมาโยนลงตรงหน้าพร้อมกับพูดเสียงเซียว

“เก็บข้าวของส่วนตัวของเธอออกไปจากห้องนี้ให้หมด คุณพ่ออาจจะเกรงใจ ไม่กล้าไล่เธอ แต่ฉันไม่เกรง นี่ละเหตุผลของฉัน”

“ยายปรากฏ เสียมารยาท พ่อไม่คิดเลยว่าปรากฏจะเป็นคนใจแคบอย่าง

นี้” นายเพิ่มพูนขึ้นเสียงตำหนิ

“คุณพ่อว่าปรางใจแคบ เพราะปรางไม่ยอมให้ผู้หญิงคนนี้เข้ามาอยู่ห้องนี้ใช่ไหม ปรางต้องยอมให้ผู้หญิงคนนี้ครอบครองทุกอย่างที่เป็นของคุณแม่ใช่ไหมคะ คุณพ่อถึงจะบอกว่าปรางเป็นคนใจกว้าง คุณพ่อนั้นละใจร้ายที่สุด”

ปรางโกรธจนหน้าแดง ตะเบ็งเสียงดังขึ้นตามอารมณ์โกรธเกรี้ยว แล้วใครคนหนึ่งก็ผลักประตูเข้ามาในห้อง พุดเสียงใสขึ้นว่า

“มีเรื่องอะไรกันหรือเปล่าคะ คุณลุง เสียงดังไปถึงนอกห้องโน่นนะค่ะ”

ปรางจ้องคนพูดตาไม่กะพริบ ผู้หญิงคนนั้นรุ่มราวคราวเดียวกับปรางสวมกระโปรงสีหวาน แต่งหน้าอ่อนๆ แต่มริมฝีปากสีชมพู บัดชนตาตั้งอย่างกับตุ๊กตาที่ฮึดฮัดกันอยู่ แถมยายนั่นยังเดินไปเกาะแขนคุณพ่อที่หล่นเรียกว่าคุณลุง ด้วยน้ำเสียงและท่าทางประจบประแจงอีกด้วย

“เธอเป็นใคร” ปรางถามเสียงห้วน

นายเพิ่มพูนเป็นคนที่ตอบขึ้นว่า

“หนูชาลิสา เป็นลูกสาวคนเดียวของคุณศศิ รู้จักกันไว้นะ ปราง อายุไล่เลี่ยกัน เป็นเพื่อนกันก็ดี หนูลิสาเขาจะมาอยู่กับเราที่นี่ด้วย”

ปรางเบ้หน้า ไม่ยินดีต้อนรับใครทั้งนั้น ที่แท้ผู้หญิงที่คุณพ่อเลือกก็ไม่ใช่คนดีที่ไหน เป็นม่ายลูกติดที่หวังจะเกาะผู้ชายรวยๆ สักคน แล้วบังเอิญว่าผู้ชายรวยๆ คนนั้นก็เป็นผู้พ่อของปรางเสียด้วย

“ลิสาเพิ่งจะมาอยู่ คุณปรางมีอะไรจะแนะนำลิสา ก็บอกได้ นะคะ” ชาลิสาพูดแกมยิ้มอ่อนหวาน “ไม่รู้ตัวว่าเอามือไปแหยรังแดนเข้าให้แล้ว

“ฉันแนะนำให้เธอกับแม่ของเธอเก็บเสื้อผ้าใส่กระเป๋า แล้วออกจากบ้านฉันไปให้เร็วที่สุด เพราะฉันไม่ต้อนรับคนแปลกหน้า โดยเฉพาะเธอกับแม่ของเธอ” ปรางพุดเสียงเกรี้ยว เกรงใจใครเสียที่ไหน ต่อให้ผู้เป็นพ่อยืนอยู่ทนโท่ก็ตาม

“ยายปราง”

“ปรางแนะนำแล้วไงคะ คุณพ่อ ว่าแต่สองคนแม่ลูกเขาจะทำตามที่ปรางแนะนำหรือเปล่านั้น” ปรางตั้งใจกวมโมโห

ศศิวิภาเห็นสามีไม่สบายใจ จึงทอดเสียงอ่อนโยนกับลูกเลี้ยงสาว

“คุณปราง ฉันเข้าใจคุณนะคะ คุณเป็นลูกสาวคุณเพิ่ม ตั้งแ่งกีดกันแม่เลี้ยงไม่ผิดหรอกค่ะ แต่คุณจะไม่ให้ออกาสฉันพิสูจน์ตัวเองหรือคะ ว่าฉันเข้ามาดูแลคุณพ่อของคุณจริงๆ ไม่มีเจตนาอย่างอื่น”

“ฉันไม่เชื่อคำพูดคนอย่างเธอหรอก เธอมันหน้าเนื่อใจเสีย เธอฆ่าแม่ฉัน เธอมันฆาตกรเลือดเย็น ฉันเกลียดเธอ” ปรางแผดเสียงใส่หน้า แค้นใจจนน้ำตาปรี่มดวงตาดำซาบ

“คุณปรางคิดไปเองทั้งนั้น เรื่องที่เกิดขึ้นมันเป็นอุบัติเหตุ ที่ทุกคนต่างก็เสียใจถึงทุกวันนี้” ศศิวิภาถอนหายใจ สีหน้าหม่นหมอง

“คนอย่างเธอหรือเสียใจ ฉันไม่เชื่อ ไม่ต้องตีสองหน้า เธอหลอกหลวงคุณพ่อและใครต่อใครได้ แต่ไม่ใช่ฉัน” ปรางมองอีกฝ่ายด้วยสายตางงเกลียดจางซึ้ง

“ยายปราง พ่อไม่คิดเลยว่าลูกจะเป็นคนก้าวร้าวผู้ใหญ่อย่างนี้ ขอโทษคุณศศิเดี๋ยวนี้” พ่อออกคำสั่ง ที่ทำให้ปรางถึงกับน้ำตาาร่วง

“ปรางไม่ขอโทษ ไม่มีวัน”

“ยายปราง”

“คุณเพิ่มใจเย็นๆ ค่ะ ฉันไม่ถือสาคำพูดของคุณปรางหรอก ฉันเชื่อว่าสักวันคุณปรางจะเข้าใจฉันค่ะ”

ศศิวิภาเข้าเกาะแขนสามีไว้อีกข้าง ปรางมองสองแม่ลูกอย่างหมั่นไส้ เกาะแขนคุณพ่อแฉ รวากับคุณพ่อเป็นสมบัติของตัวอย่างนั้นละ

“คงไม่มีใครรู้จักเธอดีเท่าฉัน คุณพ่อก็ไม่ยอมรับรู้ ไม่เข้าใจว่าเธอเป็นคนสองหน้า แต่ฉันรู้ทันเธอทุกอย่าง เธอกำจัดคุณแม่เพื่อจะเข้ามาแทนที่ ท่าน แย่งทุกอย่างไปจากท่าน เธอทำได้แล้วนี่ สมใจละสิ ได้เป็นคุณ-ผู้หญิงคนใหม่ ดีใจจนตัวสั่นละสิทำ แต่ทำเป็นเก็บอาการ ทำไม่ฉันจะมองไม่ออก”

“คุณปราง ทำไมคุณต้องดูถูกแม่ของลิสาด้วย แม่ของลิสาไม่ได้ทำร้ายคุณแม่ของคุณสักหน่อย คุณเกลียดแม่ของลิสาก็เพราะคุณกลัวว่าคุณลุงจะรักแม่มากกว่าคุณ ใช่ไหมล่ะคะ”

ซาลิสาดูอึดใจรับแทนแม่ของหล่อน หลังจากนั่งฟังปรางว่าแม่สาตเสียดเสียดอยู่พักใหญ่

“หุบปากเลย เธอมันก็เหมือนแม่ของเธอนั่นละ อยากมี อยากได้ของที่ไม่ใช่ของตัวเอง”

“ยายปราง ถ้าลูกญาติดีกับคุณศศิและหนูลิสาไม่ได้ พ่อก็ขอให้ต่างคนต่างอยู่ พ่อขอแค่ปล่อยให้พ่อได้ใหม่”

“คุณพ่อ คุณพ่อก็ทราบว่ปรางเกลียดผู้หญิงคนนี้อย่างกับไส้เดือนกึ่งก็้อ คุณพ่อยังจะให้ผู้หญิงคนนี้อยู่ร่วมบ้านเดียวกับปรางอีกหรือคะ”

นายเพิ่มพูนสายหน้าบอกความอึดหนาระอาใจ

“ทำไมปรางถึงเป็นคนเข้าใจอะไรยากอย่างนี้ละ”

“คุณพ่อนั่นละที่ไม่เข้าใจปราง” ปรางกระซอกประตูดอก ซอยเท้าวิ่งกลับไปยิงห้องของตัวเองอย่างหุนหัน

“ยายปราง” นายเพิ่มพูนขยับตัวจะตามไป ทว่าศศิวิภาเร่งแขนเขาไว้พร้อมบอกด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน

“ปล่อยให้คุณปรางเธออยู่คนเดียวสักพักเถอะคะ ถึงคุณตามไปตอนนี้เธอก็ไม่ยอมฟังอะไรคุณหรือคะ”

“แต่ผมเป็นห่วงยายปราง”

“คุณก็ให้ป้ารำพึงเข้าไปอยู่เป็นเพื่อนสิคะ”

นายเพิ่มพูนยิ้มโล่งใจ บีบมือศศิวิภา พลางว่า

“ขอใจคุณศศิ ผมต้องขอโทษคุณแทนยายปรางด้วยนะ หนูลิสาก็เหมือนกัน อย่าโกรธลูกสาวลุงเลย ยายปรางเขาเป็นคนอย่างนี้เอง ปากร้ายแต่ใจดี โกรธง่ายแต่ก็หายเร็ว”

ซาลิสานั่งอ แต่เมื่อเหลือบมองแม่ เห็นสายตาปราม จึงเปลี่ยนท่าทีและสีหน้า

“ลิส้าไม่กล้าโกรธคุณปรางหรอกค่ะ คุณลุง ลิส้ารู้ตัวว่าเป็นแค่คนอาศัย
คุณปรางจะดูจะว่าอะไร ลิส้าก็จะทนค่ะ ลิส้าไม่อยากจะให้คุณลุงไม่สบายใจ”

“ขอบใจ หนูลิส้า อย่างไรเสียหนูก็อยู่ห่างๆ ยายปรางไว้ละ ต่างคน
ต่างอยู่ ลุงว่าคงจะไม่มีเรื่องอะไรกันหรอก”

นายเพิ่มพูนค่อยสบายใจขึ้น อย่างน้อยลูกเลี้ยงสาวก็พูดง่ายกว่า
ลูกสาวเขา

“ลิส้าจะพยายามอยู่ห่างๆ คุณปรางตามที่คุณลุงบอกค่ะ ลิส้ากราบ
ขอบคุณคุณลุงนะคะ ที่เมตตาลิส้า”

ชาลิสากราบลงที่ต้นแขนอย่างฝากเนื้อฝากตัว นายเพิ่มพูนวางมือลง
บนศีรษะลูกเลี้ยงสาว กล่าวด้วยน้ำเสียงของผู้ใหญ่ที่มีต่อเด็กว่า

“หนูลิส้าเป็นลูกของคุณศศิ ก็เท่ากับเป็นลูกสาวของลุงเหมือนกัน”

ชาลิสายิ้มประจบประแจง ก่อนเลี้ยงออกไปจากห้อง ให้แม่ใช้เวลา
เป็นส่วนตัวกับพ่อเลี้ยงหนุ่มใหญ่ หล่อนกลับมายังห้องพักกว้างใหญ่ ตกแต่ง
สวยหรูอย่างที่เคยเห็นแต่ในนิตยสาร คอลัมน์เปิดบ้านเศรษฐีอะไรพวกนั้น
ไม่เคยฝันว่าตัวจะได้เข้ามาอยู่จริงๆ

หล่อนกระโจนขึ้นไปนอนกิ้งกือกบนเตียงกว้าง ปูผ้าซาตินเนื้อเนียน
ผิว ฉวยหอมอบใบโศกกลิ่นหอมๆ เข้ามากอด ปล่อยความคิดฟุ้งไกล... หล่อน
รู้แล้วว่าอะไรเป็นจุดอ่อนของปราง และหล่อนก็จะใช้จุดอ่อนนั้นให้เป็นประ-
โยชน์แก่ตัวเอง

หญิงสาวหลับตาพริ้ม ยิ้มพราย

เมื่อแม่บ้านสูงวัยเข้าไปในห้องส่วนตัวของปราง ก็เห็นหล่อนจัดกระเป๋า เสื้อผ้าลวกๆ หยิบจับอะไรได้ก็โยนใส่กระเป๋าไปโดยอย่างไร้สติ

นางรำพึงพอจะคาดคะเนเรื่องราวออก แต่พูดแกมยิ้มขึ้นว่า

“คุณปรางจัดกระเป๋าไปเที่ยวที่ไหนหรือคะ ไม่เห็นบอกป้าบ้างเลย”

“ปรางไม่ได้ไปเที่ยว ปรางจะไปจากบ้านนี้ ป้าฟัง” สู้มเสียงของปราง ยังหยุดหงิด

“พูดเป็นเล่นนะ คุณปราง”

“ปรางพูดจริงๆ ป้าฟัง ปรางไม่อยู่บ้านเดียวกับผู้หญิงคนที่ฆ่าคุณแม่หรอก”

แม่บ้านมองว่าอีกฝ่ายพูดไปตามประสาเด็กแสนงอน ที่หวงคุณพ่อ มากกว่าเหตุผลอื่น จึงยกข้อที่ตัวผูกใจเจ็บมาเป็นข้ออ้าง

“แล้วคุณปรางจะไปอยู่ที่ไหนคะ ไปอยู่ตามบ้านเพื่อนๆ หรือ”

ปรางยังไม่ได้คิดอะไรทั้งนั้น แต่ที่รู้มานะแรงกล้าอยู่ จึงตอบไปว่า

“แผ่นดินไม่ไร้ท่าไปพุทราหрок ป้าฟัง ปรางตัวคนเดียว อยู่ที่ไหนก็อยู่ได้”

“แต่พอก้าวออกจากบ้าน ก็ไม่มีที่ไหนสุขสบายแล้วนะคะ”

“ถ้าปรางอยู่บ้านเดียวกับผู้หญิงคนนั้น ปรางก็ไม่มีวันสุขสบายหрок ป้าฟัง”

“แล้วคุณผู้ชายทราบหรือยังคะว่า คุณปรางจะไปอยู่ที่อื่น”

“คุณพ่อไม่สนใจหрокว่าปรางจะอยู่หรือจะไป พอได้เมียใหม่ก็ลืมลูกคนนี้” ปรางปาดน้ำตาที่เอ่อคลอ น้อยใจระคนโกรธที่คุณพ่อไม่เห็นความสำคัญของตัว

แม่บ้านนั่งคิด...คุณปรางกำลังโกรธ พูดปลอมไปก็เท่านั้น สู้พูดให้

เธอเกิดมานะจะดีเสียกว่า

“เข้าทางเลยละนี่”

“เข้าทางอะไร ป้าฟิ่ง” ปรางย้อนถามทันควัน

“ก็เข้าทางคุณผู้หญิงคนใหม่ล่ะสิคะ ได้ครอบครองทุกอย่างที่เป็นของคุณผู้หญิง โดยไม่มีคุณปรางขวางหูขวางตา”

ได้ผลแฮะ ปรางชะงักนั่งฟัง

“แล้วต่อไป คุณซาลิสาก็คงจะได้ครอบครองทุกสิ่งที่เป็นของคุณปรางเหมือนกัน”

ป้ารำฟิ่งพูดถึงขั้นนี้แล้ว ปรางไม่หวั่นไหวก็ให้รู้ไป

“ปรางไม่สนหรอก”

ปากว่าไม่ แต่ใจนะวิบๆ ขึ้นมาแล้ว

“ก็ดีแล้วละคะ ที่คุณปรางเป็นฝ่ายยอม บ้านจะได้เป็นบ้าน บางครั้งมันก็จำเป็นที่จะต้องมีผู้เสียสละ”

ป้ารำฟิ่งทิ้งไปใบสุดท้าย ถ้าปรางยังไม่สน นางก็จนใจแล้ว

“แล้วทำไมปรางจะต้องเป็นคนที่เสียสละด้วยล่ะ ในเมื่อทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นของปราง”

คนฟังยิ้มโล่งใจ ขุดบ่อล่อปลาไว้ได้ผล

“ปรางจะอยู่บ้านของปราง เรื่องอะไรจะให้คนอื่นเข้ามาแย่งของของปรางซะใหม่ ป้าฟิ่ง” ปรางเปลี่ยนใจในนาทีสุดท้าย

“ถูกต้องค่ะ คุณปราง”

“แล้วปรางก็จะหนีหน้าจากผู้หญิงคนนั้นออกให้คุณพ่อเห็นว่า มันเป็นคนยังไง” ปรางเช่นเขี้ยว

“ไม่... ถูกเท่าไรหรอกค่ะ คุณปราง”

“ป้าฟิ่ง”

“ค่ะๆ คุณปรางว่าไง ป้าก็ว่างั้นละค่ะ”

แม่บ้านเอออออกไปก่อน ส่วนวันข้างหน้าจะเป็นอย่างไร ก็ไปแก้ปัญหากเอา วันนี้แค่ทักท้วงไม่ให้คุณปรางหุนหันพลันแล่นออกจากบ้านได้ก็โล่งอก